

He trobat el silenci!

Per Gemma Nogueroles

El darrer estiu vaig fer un viatge a Mèxic. Tenia clar que volia conèixer una part d'aquest país que m'havia recomanat molt especialment una persona que em coneix molt i sabia que aquest lloc m'agradaria.

Estic parlant del desert de la Baixa Califòrnia que anomenen el Valle de los Cirios, que està situat a la península de la Califòrnia mexicana, envoltada per l'Oceà Pacífic i el Mar de Cortés.

Vaig llogar un cotxe i, sense pensar-me dues vegades, em vaig trobar conduint més de mil kilòmetres per una carretera recta que no s'acabava mai, sense benzineres, sense serveis, tots sols (anava amb el meu marit), encara que, això sí, plena de controls de l'exercit que en aquells moments ens alegraven i en uns altres moments hagués estat el contrari.

Aquest dia va ser molt estrany per nosaltres. No gosàvem parlar. Tot era molt diferent i no volíem perdre'ns cap detall.

El nostre destí era Bahía de los Angeles, un poble amb quatre cases i on et lloguen un petit espai (una barraca) on tens tot el necessari per viure uns dies.

Davant nostre teníem el mar, darrere el desert i a sobre nostra la Via Làctia. Un pescador ens portava cada dia el peix que havia pescat i ens el cuinava a un petit *merendero* a la vora del mar.

La sortida del sol era espectacular. A les sis en punt del matí es feia de deia i s'amagava el sol a les sis de tarda, així que tothom a dormir mirant els estels. Tot plegat era un somni. Molta tranquil·litat i poca gent i la que havia, molt però que molt tranquil·la. Però jo no vull parlar d'això. El que vull és parlar del desert.

Aquest desert no té res a veure amb els que jo coneixia, de sorra. No, aquest és més auster encara. Pedres i més pedres, ple de desnivells i no veies mai on acaba. Però el més fascinant, va ser el SILENCI. Sí, l'escric en majúscules perquè s'ho mereix.

Nosaltres no gosàvem parlar, era una meravella no sentir res. Ara torno enrere, quan ens van parlar d'aquest lloc on ens van recomanar que, sobretot, vigiléssim les serps de cascavell. "Ui", vaig pensar, "i com les podem sentir?".

Torno a on érem. És clar que les podíem sentir, amb aquell silenci. Però, la veritat, no n'havia ni una. Potser hagués estat una meravella si les haguéssim trobat per trencar aquell silenci, però vam pensar que millor no.

Això sí, ens vam trobar un *correcaminos*, vist i no vist. Al cap d'una estona va aparèixer també, com no, el *coyote*, a poc a poc, silenciós, olorant el rastre del seu amic *correcaminos*. Estàvem dins d'una pel·lícula de la Warner Bros.

Ni ells van trencar el SILENCI.

**Diputació
Barcelona**

| *Xarxa de Biblioteques
Municipals*

D'aquest viatge ens vam emportar això: el SILENCI. Però no vull animar-vos a anar-hi, per no trencar-lo.